

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 311. szám

2019. április

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje. (1. Kor. 15:19-20)

Készülődés a húsvétra

Amikor az ünnepeinkre gondolok, elsősorban a karácsony jut eszembe; olyan szépen készül az ember rá, fizikailag és lelkileg is. Az üzletek, a média, a csípős hideg, esetleg a havas táj is segíthet nekünk a karácsonyi hangolódásban. De hogy is állok a húsvéttal? Itt már nem „segít” be a média, sőt az időjárás se nagyon. A kisfiam nemrég megkérdezte, hogy melyik a legfontosabb ünnep? Azt feleltem neki hogy a húsvét! Meglepődött, arra számított, hogy a karácsonyt mondom majd. Aztán tovább faggatott, hogy miért gondolom így. Gyorsan átgondoltam hogy mit is feleljek egy óvodás gyereknek, hogy valóban megértse, sőt, átértékelje az eddigi sorrendjét. Belenéztem a kérdő szempárba és azt válaszoltam: ha az Úr Jézus nem támadt volna fel, akkor hiába ünnepelnénk karácsonykor, hogy eljött a földre, virágvasárnap, hogy bevonult Jeruzsálembe, de még a nagypéntek is elveszítené az értelmét, ha nem követné a húsvét vasárnap. Az a nap, ami megváltoztat mindent, ami új reményt ad, a félelem helyett étellel teli örömet, megváltást, büntől szabad életet. Milyen nehéz elmagyarázni ilyen fontos dolgokat egy gyereknek! Hát még egy felnőttnek... De ugyanakkor milyen nagy a

kegyelem, ami újra és újra körülvesz, átjár és felkészít a helyes ünneplésre. Olyanra, amiben Ő is gyönyörködik. Már most kezdetünk hangolódni a húsvéti ünnepkörre! Csak engednünk kell a már feltámadt Királynak, hogy dolgozzon bennünk, velünk és általunk! Legyen áldott a húsvéti ünnepünk!

Egy Testvérnő a gyülekezetünkből

Böjtölni vagy nem böjtölni?

Nagyböjt letelte után cikket írni a böjtről, kicsit eső után köpönyeg. De azért talán mégsem teljesen az.

Az az igazság, hogy nagyon kevés tanítást hallottam a böjtről életem első harminc évében, így sokáig nem tudtam mit kezdeni vele. A fejemben egy olyan kép élt a böjtöléssel kapcsolatosan, mintha így próbálnánk erőszakosan Istenre "kényszeríteni" az akaratunkat. Ilyen hozzáállással nem akartam és nem is tudtam hosszú éveken keresztül böjtölni. Aztán rájöttem, hogy pont a lényegét nem értem. A böjt van értünk, nem pedig mi teszünk "szívességet" Istennek azzal, hogy egy meghatározott ideig nem eszünk.

Az utóbbi években az egészséges életmód platformjain újra előtérbe került a

böjtölés. Olvastam, hogy Európa egyes részein kifejezetten böjtcentrumokat hoztak létre orvosok, mert nagyon sok pozitív egészségügyi hozadéka van az emésztőrendszer ideiglenes tehermentesítésének. Szépen lassan elkezdtem ezért én is étkezéseket kihagyni, és meglepően pozitív változásokat tapasztaltam, annak ellenére, hogy eleinte nem "lelki okból" böjtöltem.

Egyrészt rájöttem, hogy milyen sok időt "vesztegetek" el evéssel. Ha nem ötször- hatszor eszem egy nap, csak két-három alkalommal, legalább napi egy órám felszabadul. (Nemcsak az evésidőre gondolok, hanem az előkészületekre, mosogatással töltött időre, stb.)

Észrevettem továbbá azt is, hogy sokkal jobban tudok koncentrálni, ha nincs semmi a gyomromban. Az étkezéseket követően a test elsősorban az emésztésre fókuszál, nem pedig arra, hogy kreatív feladatokat oldjon meg.

Rájöttem, hogy ezeket az "előnyöket" a hitéletemben is kihasználhatom!

Nincs időm Biblia tanulmányozásra, mert túl sok a napi teendőm? Ha kihagyok egy étkezést, máris felszabadul legalább 20 percem, amit imádkozásra, Biblia olvasásra fordíthatok. Sehol nincs az megírva, hogy a böjt csak minimum 1 napos éhezést jelent. Egy egészséges ember minden egészségügyi kockázat nélkül kihagyhatja alkalomszerűen a reggelit, ebédet vagy vacsorát, főleg ha helyette Isten igéjét tanulmányozza. A lelki táplálkozás legalább olyan fontos (sőt!), mint a testi. Így ha néha választanunk kell, hogy melyiket hagyjuk ki, talán jobb, ha néha az evés kerül a lista végére. Azt gondolom, hogy ez is a böjt egy formája lehet.

Valamint a gondolataim is könnyebb rendszerezni, ha nincs tele a hasam. Persze, jön hullámokban az éhségérzet, ami rövid időre elvonja a figyelmem, de gyorsan el is múlik. Ellenben az agyam sokkal élesebb, ha épp nem az emésztéssel van a testem elfoglalva, így Isten igéjében is jobban

látom az összefüggéseket, jobban értem a tanításokat.

Nekem elsősorban 20 - 24 órás böjtökben van gyakorlatom. De még így is azt tapasztalom, hogy a böjt önfegyelemre tanít. Ami pedig a Lélek gyümölcse, melyet ki kell érlelni magunkban. Senki sem születik hatalmas önfegyelemmel, hanem önmegtartóztatás által lehet fejlődni, növekedni benne. Pál apostol azt mondja: "Magsanyargatom testemet és szolgává teszem."

Ahogy elkezdtem gyakorolni, azt ismertem fel, hogy a böjt minket változtat meg, nem pedig Istent. Mi változunk általa. És nem az a funkciója, hogy a saját akaratumat harcoljuk ki vele, mint egy hisztis kisgyerek, aki épp éhségsztrájkol mert nem kapott kisautót. Hanem minket tesz fegyelmezettebbé, kitartóbbá.

Isten talán azért nem írta elő részletesen a böjtölés gyakoriságát és módját - bár a Bibliában legalább 70 alkalommal tesznek róla említést -, mert egyrészt sokfélék vagyunk, mindegyikünknek mások a szükségletei és képességei ezen a téren. Másrészt ebben sem a külsőségeket tartja fontosnak, hanem a belső, szívbeli hozzáállást, odaszánást. És csak akkor működik jól, ha valóban önkéntes alapon történik. Ezért szerintem ezen a téren is szabadságunk van. De azt kicsit elszomorítónak tartom, hogy mi, (ön)fegyelemtől elszokott, elkényelmesedett keresztények jóformán azt sem tudjuk, mi fán terem a böjt. Bocsánat a többes számért, magamból indulok ki természetesen.

Hiszem, hogy lehetünk jó hívők anélkül is, hogy akár csak egyetlen napot böjtölnénk az életünkben, de ha nem áll fönn valami egészségügyi kizáró ok, mindenképpen éljünk Istennek ezzel az ajándékával. Mert bármennyire is furcsán hangzik, böjtölni jó. Nekünk jó elsősorban és nem Istennek.

Taligásné Rákosi Márta

Golgota

Jeruzsálemtől nem messze van egy domb, amit héberül Golgotának neveznek, ami azt jelenti: koponyahely. Ezt a nevet azért kapta, mert a formája egy emberi koponyára hasonlít. Itt feszítették meg Jézust (Jn. 19, 17-20). Nem vették el az életét, amint azt ellenségei gondolták, hanem önként tette le (Jn. 10, 17-18). Ott kellett az Emberfiának megfeszíttetnie, ahogy ő mondta is magáról: *"És ahogyan Mózes felemelte a kígyót a pusztában, úgy kell az Emberfiának is felemeltetnie."* (Jn. 3, 14-15). Itt egy régi történetet említ az Úrjézus, melyet a zsidók is jó ismertek. A pusztai vándorlás során sokszor zúgolódott a nép Isten és Mózes ellen. Isten pedig ezért megbüntette őket. Amikor a kenyér és víz hiánya miatt zúgolódtak, mérges kígyókat bocsátott a táborra és sokan meghaltak a kígyómarás miatt. Amikor a nép belátta, hogy vétkezett és kérte Mózeset, hogy járjon közbe értük, az Úr ezt mondta Mózesnek: *"Csináld egy rézkígyót, és tűzd rá egy póznára. Mindenki, akit megmart a kígyó, életben marad, ha föltekint arra."* (IV. Mózes 21, 4-9)

Ehhez az eseményhez hasonlítja Jézus az ő felemeltetését. Nem külső hasonlóságról van itt elsősorban szó. A lényegi hasonlóságból emelnék ki néhányat:

1. A rézkígyót azért helyezték el, hogy akit megmart a kígyó, rátekintsen és meggyógyuljon. A keresztre szegzett Jézusra is mindaz, aki rátekint, meggyógyulhat az ősi kígyó harapásából. Mindenki, aki hisz abban, hogy Jézus az ő bűneit is magára vitte a keresztre, megkaphatja az örök életet.

2. Az egyetlen gyógymód a rézkígyóra való föltekintés volt. Ugyanígy, számunkra is az egyetlen menekülés a kárhozattól a keresztre való hittel történő föltekintéssel lehetséges. *"Ki Jézus keresztyén hittel*

szemléli, üdvöz jön azon órában" - énekeljük.

3. Minden kígyótól megmart embernek személyesen kellett föltekintenie a réz szoborra. Nem küldhetett maga helyett senkit. Ahogyan minden bűntől szabadulni vágyó embernek is személyesen kell a kereszten függő Krisztusra föltekintenie és hinnie abban, hogy azon keresztül van számára is szabadulás, gyógyulás.

Vannak azonban lényegi különbségek is a két történet között.

1. A rézkígyó csak akkor és ott volt hatásos. Ma már nem gyógyítható a kígyómarás ilyen formán. Jézus Krisztus keresztyének ereje azonban a világ végéig érvényes.

2. Izrael fiai a rézkígyót Nehustánnak nevezték és tömjénnel áldoztak neki, ezért Ezékiás király összetörte. (II. Kir. 18,4). A keresztre azonban egyre megszokottabbá, hétköznapiabbá válik az emberek számára. Ott láthatjuk a templomok tornyán, az utak mentén, a temetőben, sokan ékszerként hordják a nyakukban. A többség mégsem gondol már arra, hogy Isten fia ezen szenvedett és halt meg értünk. Legalább ilyenkor, halálának emlékünnepe gondolnának rá azok, akik eddig nem törődtek vele. *"Ma még lehet, ma még szabad, térdelj le a keresztre alatt."*

Egy másik, ismert énekünkben zárnam gondolataimat: *"És üdvöt nyerve, másnak utat mutass oda; rajtad visz át ösvényünk a Mennybe, Golgota."*

Varga Lajos

Hol van Isten, amikor fáj?

Miért engedi Isten a szenvedést? A kérdéssel, amely próbára teszi hitünket, Philip Yancey amerikai keresztyén író, újságíró beszélt a közelmúltban a Deák téri evangélikus templomban. Philip Yancey

neve ismerősen cseng hazánkban is, hiszen az elmúlt tíz évben tizenegy könyve is megjelent magyarul, a legutóbbi *Hol van Isten, amikor fáj?* címmel. Ezúttal a szenvedés témakörét fejt ki, amely már fiatalon elkezdte foglalkoztatni. Előadásában elmondta: sokáig a szenvedés ténye akadályt gördített hite elé. Nem értette, ha Isten mindenható és szerető, hogyan uralkodhatott el a zűrzavar a világban. „Édesapám 23 évesen egy járványos megbetegedés következtében egyik napról a másikra lebénult. Ez a fiatal férfi csakhamar sem mozdulni, sem levegőt venni nem tudott. Hat hétig vastüdővel lélegeztették, ez idő alatt több száz ember imádkozott a gyógyulásáért. Mivel ezek az emberek arra a meggyőződésre jutottak, hogy Isten meg fogja gyógyítani, az orvosok tanácsa ellenére levették a lélegeztető gépről. Édesapám tíz nap múlva meghalt. Ennek a döntésnek az árnyékában nőttem fel, hiszen végignéztem, mindez milyen hatással volt az édesanyámra. Ezek a hívő emberek szerették édesapámat, de teológiai természetű hibát követtek el – olyan dologra formáltak jogot, amely kizárólag Istenre tartozik: eldönteni, hogy ki gyógyul meg és ki nem.”

A miértet feszegetni

Philip Yancey számos korházban fekvő beteggel készített interjút. Egy közös volt bennük: mind azt mondták, a történeken túl a legrosszabb az volt, amikor a gyülekezetük néhány tagja meglátogatta őket. "Míg én a gyógyulásra fókuszáltam, ők arra, hogy vajon miért történt meg ez velem." Van, aki szerint bünt követtek el, és a történetek nem mást jelentenek, mint jogos büntetést. Mások szerint ördögi támadás áldozatai lettek. És voltak, akik Isten különleges kiválasztottait látták bennük, akik lehetőséget kaptak arra, hogy megmutassák a világnak, milyen mély a hitük. Egyik interjúalany erre meg is

jegyezte: ezek alapján, ha valakinek Isten a barátja, nincs is szüksége ellenségre.

A nagyító alatt: Jézus

Hogy kell-e keresni a szenvedés okát, az Yancey-t is foglalkoztatta. Könyvet is azért írt, mert alaposan utána szeretett volna járni a kérdésnek. Kutatásai közben olyan embereket kérdezhetett meg, akik fontos eligazodási pontokra hívták fel a figyelmét, a Biblia és más források pedig segítettek megfogalmazni a szenvedéssel kapcsolatos alapvetéseket. „Talán automatikusan azt gondoljuk, Isten sújt valamivel, amit megérdemelt büntetésnek szán. De az egyik és talán legfontosabb dolog, amit tanultam, hogy Isten mindig a szenvedő pártján áll. Ha nehéz kérdéssel szembesülök, a nagyítóm fókuszába mindig Jézust helyezem. A tanítványok és a farizeusok időről időre próbálták kideríteni, mit tett a szenvedő ember vagy a családja, de Jézus nem foglalkozott ezzel. Attól függetlenül, ki ment oda hozzá, Ő mindig együttérzéssel és gyógyítással válaszolt. Neki mindig volt ideje vak koldusokra.”

A legtöbbet szenvedett ember, Jób története arra tanít, hogy nem az a dolgunk, hogy a szenvedés miértjét kutassuk, hanem az, hogy bízunk Istenben.

Az egyház nem mindig a legjobb reakciót adja ezekben a helyzetekben. A vakon született Bartimeust a tanítványok még meg is próbálták elhallgattatni, amikor segítségért kiáltott – idézte fel az előadó a bibliai történetet. Majd egy vele megtörtént esetről is szólt. Amikor lakóhelyét elárasztotta az ár, egy rádióműsorban úgy hallott nyilatkozni egy hívő embert, hogy Isten azért bünteti Coloradót, mert legalizálták a marihuánát. „Nekem ettől nem lett jobb, nem vigasztalt és nem segített, amit ez az ember mondott. Jézus sosem próbált magyarázatot adni, miért történnek hasonló dolgok, és legfőképpen senkit sem oktatott ki. A szenvedőhöz vigasztalással fordult és meggyógyította.”

Három esetről tudunk, amikor Jézus maga is sírt. Amikor barátja, Lázár meghalt, nem mondta, hogy "ugyan már, minek sírunk, egy nap úgymint viszontlátjuk őt!" Sírt akkor is, amikor Jeruzsálemre tekintett, mert tudta, mi vár rá. Ilyen fájdalmat érezhetnek szülők, amikor végig kell nézniük, hogy a gyermekük egyik rossz döntést hozza a másik után. Végül, Jézus sírt akkor, amikor ő maga szenvedett a Gecsemáné kertben. Nem azt mondta, hogy most "figyeljete, mert most megmutatom, hogyan kezelje a szenvedést, aki engem követ". Ehelyett a földre borult és azt mondta: "Istenem, ha van bármi más mód, múljék el tőlem ez a pohár". Tudjuk tehát, Jézus mit gondol a szenvedésről, mert felénk fordította az arcát, és azon az arcon könnyek folytak.

A nagymamák ereje

De mit jelent a valódi törődés? Az író sok lábadozótól megkérdezte, ki segített nekik a legtöbbet a nehéz időszakban. Soha senki nem mondta, hogy az, aki pszichológiából vagy filozófiából doktorált. „A leggyakoribb válasz az volt, hogy a nagymamám. A többiek bejöttek, tíz percig itt voltak, tanácsokat osztogattak, és ez nagyon lefárasztott. Ő viszont leült a sarokba, egész nap kötögetett, de ha szomjas voltam, adott nekem egy pohár vizet.”

Mi vagyunk Krisztus teste, látható jelenléte ebben a világban. „Jézus első tanítványai mialatt őt követték, néhány év alatt bepillantást nyertek abba, milyen Isten. Majd Jézus elment, és azt mondta: "Most ti folytassátok. Ha a világ tudni szeretné, Isten milyen, ti kell, hogy megmutassátok." Majd hozzátette az előadó: kutatások szerint a gyülekezetbe járó embereknek hamarabb javulnak egészségügyi panaszuk. Nem feltétlen azért, mert csodák történnek lépten-nyomon. Aki beteg, annak minden energiája a gyógyulásra kell, hogy összpontosuljon, és ami akadályozza ebben,

az a stressz, az idegeskedés és a félelem. Ha viszont tagja egy keresztény közösségnek, ők ennek egy részét el tudják hordozni – vigyáznak a gyerekekre, hoznak ételt, megsétáltatják a kutyát.

Amikor eljön a szenvedés ideje

„Szeretek Istenre úgy tekinteni, mint nagy újrahasznosítóra. Isten azoknak, akik őt szeretik, mindent a javunkra fordít. Ez nem azt jelenti, hogy csak jó dolgok történhetnek velünk. Pál, amikor erről ír a rómaiakhoz szóló levelében, felsorolja azt is, mi mindenben ment keresztül életében. Megkínózták, bebörtönözték, hajótörést szenvedett, kígyó marta meg. De azt mondja: most, hogy visszatekint minderre, azt látja, hogy Isten mindezen keresztül a javára munkálkodott. Ugyanez látszik azoknak az életéből is, akik amikor Isten szeretetéről tesznek tanúbizonyságot, nem a boldog pillanatokat említik, hanem a nehéz, kihívásokkal teli időszakokat, amikor muszáj volt Istenhez kiáltaniuk.”

Yancey előadása végén felidézte saját élete legnehezebb pillanatait, amikor egy autóbalesetben az ő nyakcsigolyája is súlyosan megsérült. Félő volt, hogy egy csontszilánk átszúrja az artériáját, ezért orvosa azt tanácsolta neki, hívja fel a szeretteit és búcsúzzon el tőlük. „Így kezdődött életem leghosszabb napja” – emlékezett. „Nem tudtam, hány percem vagy órám van hátra. Ekkor már semmilyen hétköznapi dolog nem számított, ami miatt korábban aggódtam. Három kérdés foglalkoztatott. Az egyik, hogy kit szeretek és hívjak fel, a másik, hogy mire fordítottam az életemet és elégedett vagyok-e ezzel, a harmadik pedig hogy készen állok-e arra, ami ezután következik. Ekkor jöttem rá, hogy minden nap ezekkel a kérdésekkel kellene foglalkoznom.” Majd hozzátette: „Nem Isten pöccintette bele a szakadékba az autóm, viszont a fájdalom és a szenvedés rákényszerítettek arra, hogy azzal

foglalkoznak, ami a legfontosabb. Semmi sem történhet velünk, ami elválaszthat Isten szeretetétől. Mindenekelőtt erre emlékezzünk, amikor eljön a szenvedés ideje.”

Lejegyezte: Jakus Ágnes (parokia.hu)

Ady Endre: Volt egy Jézus

Szent elgondolás: volt egy Jézus,
Ki Krisztus volt és lehetett
És szerette az embereket.

Ő mondta: fegyvert a fegyverrel
Győzni s legyőzni nem szabad:
Jézus volt, Krisztus: legigazabb.

Az emberek úgy elrosszultak
(Hiszen nem voltak soha jók):
Most Krisztus-hitünket csufolók.

Pedig ma is élhet. Föltámadt,
Ki Krisztus és nagyon nagy úr,
De él másképpen és igazul.

Járj köztünk, drága Isten-Ember,
Tavasz van, nőnek a gazok
S kevesek az igaz igazok.

Ugy látlak, ahogy kigondoltak:
Egy kicsit véres a szived,
De én-szivem egészen tied.

Néhány szó Ady Endre évszázados költészetéről

Ady Endrét követő évszázadból én kilenc évtizedet éltem át. Lépésenként nyomon kísérhettem az irodalomtörténeti értékelésének fejlődését. Először egy magyar irodalmi tankönyv utolsó oldalán találkoztam a nevével, talán három nagy magyar nyelvű művészt neveztek meg, köztük ő volt az egyik. A nevek mellett egy közös értékelés volt, csupán ennyi: „*Egyes újabb költők*”. A középiskolákban a legismertebb

verse egy allegorikus mondat akkor így hangzott: „*Harc a Nagyúrral*.” Találgattuk, hogy mit jelenthet pontosan az önvallomása és képletes kifejezése: „*Disznófejű Nagyúr*”. Talán a férfiak küzdelmét a megélhetésért.

A baptista gyülekezetben vasárnap délutánonként a fiatalság verseket szavalt. Mindenkit meglepett Ady egyik verse, „*Az Úr érkezése*”. Megragadó szavakat mondott: háborúból jön és térdig véres. Apám az első világháború sérültje volt. A galíciai Szán folyónál sebesült, Nyitrán lábadozott, onnan írta édesanyjának magyarul egyetlen megőrzött levelét. Láttam a nyitrai barakk-kórház színezett képét, édesapám betűit, a cenzori engedélyt és a szófukar értesítést. Ady jelképei a versben visszaköszöntek apám lámpafény nélkül mondott történeteiben, ahogy Pesterzsébeten, telente hosszú estéken elmondta egy-egy harctéri történetét. Meglepte és alig hitte: – Ezt szavalták a baptisták? – Kérdezte tőlem.

Édesanyám erdélyi születésű volt és 1916-ban menekült Budapestre. Négy év múlva Nagyvárad határon túlra került. Átmenni, megnézni a Fekete Sas Szállodát nem lehetett. A harmincas években már magyar és gót betűkkel is írtam. Anyai nagyapámnak levelet küldtem, de visszajött, valamilyen okítással a borítékon, románul: „Tanulj meg románul, azután levelezz!” Én csak annyit tanultam meg, hogy „nu stiu!” Korosodó emberként jártam Nagyváradon, de körülöttem még akkor is mindenki magyarul beszélt.

Ady Endre Párizst csodálta, de a hazát annyira szerette, hogy Pestre jött vissza és Nagyváradot Párizshoz hasonlította. Amikor peregrinus-diákként Svájcban felkínálták, hogy maradjak kint, annyi lesz a fizetésem frankban, amennyi itthon forintban volt. Még folyt itthon az „ellenforradalom” megtorlása, és nekem eszembe jutott „*A föl-földobott kő*”. Egy

nappal az engedélyezett nap előtt én is visszazuhantam Pestre, élni vagy akár meghalni, ha másként nem lehet.

A magyar Ugar verset a második világháború után egy „világpolgár” hazafiatlan kifejezésekként értelmezték, és felrötták neki. A mezőgazdasági munkás az ugar szót soha nem használta becsmélrlésként. Csak pihentették a talajt, amit elborított a gaz és a „*dudva*”. A feltöretlen föld erőt gyűjtött, a következő évek kincsét teremni készült. Lehet, hogy kemény munkát jelentett az „ugartörés”, de új kezdetet is. A költő is vágyott, remélt egy új kezdetet, de időközben drága élete lezárult. Biztosan nem abban látta a reménye megvalósulását, ami azután következett. Lánctalpas gépek szántották az ugart. Többé nem lovak húzták az ekét. Tőlem, egy iparos fiától messze állt a mezőgazdaság, de Ady után sajnáltam a hazát. Kis darabon, kevesebben lakták és lakói földönfutók lettek, mert egykori vezetői földönfutókká tették. Mennyire félreértették a hazáért aggódó Ady Endrét, akiről minden kerületben egy főbb útvonalat neveztek el.

Amikor a református lelkész fia megírta *Az Úr érkezése* című versét, vagy a többi „istenes verset”, megértettem a tépelődését. Vállaltam a hitet, bár nem volt éppen egyszerű, sem következményektől mentes a felnőttképzésben. Naponta jártam a Benczúr utcában, halála helyszínénél, az egykori szanatóriumnál és fölvettem egy képzelt „*patyolat*” fehér kendőt. Diákjaimnak két szemeszteres kurzust írtam Adyról. Oktatóként a szépre, jóra és az igazra tanítottam őket. Jobb eszközt, ami érzelemhez, értelemhez, nyelvi helyességhez alkalmasabb lehetne Ady verseinél, nem találtam és soha nem téptem össze a Bibliámat.

Életem a télhez közelít, a kínzó ízület máát alig hagy jární, „*havas nagy téli*

éjszakákon”. Könyvet írtam a *Kiskunság hívőiről*, akik éppen most keresztet állítanak, és én aki ezzel nem bírtam egyet érteni, most „*megemelni a kalapom mélyen.*”

Aki sorsot, sikert tetszése szerint oszt, bőkezű volt hozzám. Az értéket azonban nem az ár és a vásárlóképeség szerint adta meg. Mindig szerettem az életet, és több időt nyertem, mint Ady. Az agy, a szív Alkotója tudja, amit én csak sejtek, találgatok: okot, s fokot értek, vagy félreértek, de keresztyénségem másokat nem ítél, mert Istent félek és embert tisztellek.

Szebeni Olivér

Programajánló

A HIT 6 Női Konferencia

"Kedves Nőtestvérek!

A *HIT 6* címmel rendezzük meg idei országos női konferenciánkat május 18-án. A napokban elgondolkodtam azon, hogy kiknek a hite volt nagy hatással az életemre. Magam is meglepődtem, milyen keveseket találtam. Hat házaspárt és egy nőt. Az én megélt hitem vajon hány gyerekre, nőre, házaspárra lesz jelentős hatással? Micsoda kihívás ez mindannyiunk számára! Angyalföldön arról fogunk a tanításokban hallani, hogy mi tehet bennünket olyan Krisztus-követővé, akinek a hite hatásgyakorló lesz. Négy bizonysgot is hallhatunk arról, hogyan hatott négy különböző korú és élethelyzetű hölgy hite másokra. Közös dicsőítés, vásár, és a hosszabb ebédszünetben személyes találkozásokra is lesz lehetőség. Gyere el, hogy a te hited is hasson!"

Helyszín és regisztráció
Rhema Konferencia Központ (1089 Budapest, Golgota u. 9.) A konferencia díja április 20-ig jelentkezve 2800 Ft, Későbbi

regisztráció esetén 4000 Ft. A díj tartalmazza a szendvicsebédet és gyümölcsöt.

A regisztrációval és az utalással kapcsolatos részletek a Facebookon olvashatók.

Vertikális Gyülekezet Konferencia 2019

A konferencia témája a tanítványság. A résztvevők a hatékony lelkigondozásról, dicsőítésvezetésről, házicsoportok alapításáról hallhatnak tanításokat, és vehetnek részt közös műhelymunkán. Meghívott előadók többek között: Révész Dániel, dr. Kovács Géza, Nathan Scroggins, (USA), Cristian Barbosu (Arad)

Időpont és helyszín: Május 10-11., Kecskeméti Baptista Gyülekezet. Részletek és jelentkezés a vertikalisgyulekezet.hu weboldalon.

Könyvajánló

A Hála Istennek, hétfő van! nem egy mostanában megjelent könyv, azonban mégis jó szívvel ajánlom a testvéreknek, ha még nem olvasták. A szerző, Mark Green, reklámszakember, kommunikációs tréner. Nem egy "amerikai szagú", habos-babos, hurráoptimista könyvet vesz az ember a kezébe, mikor ezt forgatja, hanem valóban gyakorlati tanácsokat, hétköznapi példákat lát az olvasó arról, hogyan élheti meg a lehető leghitelesebben a hitét a munkahelyén. Hogyan legyünk hiteles keresztények munkatársaink között, hogyan kerüljük el a munkaalkoholizmust, hogyan tekinthetünk szolgálatként a munkánkra? Ilyen, és ehhez hasonló kérdésekre kaphatunk választ a rövid, kis formátumú (kis méretű táskában is elfér!) könyvben. Beszerezhető szinte az összes könyvesboltban.

Következő lapzárta: április 24.

József Attila: Uram!

Nagy bánatomnak égő csipkebokrán,
Ó én Uram, hogy megjelentél nékem,
Tán már nem is bús fájdalom lobog,
Te tündökölsz e fonnyadt büszkeségen.

Átlátsz, tudom, a bűnök cifra gyolcsán,
Erény rongyán, bátorság mentebőrén,
Mégis mindent levetkezem, Uram,
S elődbe küldöm lelkem szüzi pőrén.

Dús életemnek ifju vára omlott
Mohos magánnyá szépült és ma benne
Csak csipkebokrok nőnek, ó pedig
Egy lánynak csókja mind lilium lenne.

Uram, ki küldtél büszke vár urának,
Engedd, már lelkem riadót ne fújjon.
Szelíd remeteként az öregek
Szűk szíve odvas odujába bújjon.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10:00 és 17:00

Kiscsoportos bibliatanulmányozás (MKBK):
vasárnap 9:00

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúsági bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Baba-mama kör: kéthetente szerdán 17:00

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő
hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.

Lelkipásztor: Katona Béla
Tel: 06-20-449-0458

Gondnok: Horváthné Császár Márta
Tel: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Taligásné Rákosi Márta, Katona Bernát

email cím: pbgyujsag@gmail.com

Technikai munkatárs: Gál Tamás

Gyülekezet honlapja: www.pbgy.hu